

Nikodin Cernodrimski

Содржина

1. Седум пати.
2. Рече земјата
3. Човек сум со свер во себе
4. Ќерката на Лилит
5. Ветришта мои немирни
6. Матен Занес
7. Жив и врел мрамор.
8. Твој сум
9. Две сенки
10. Вестители на судбината
11. Виори во виор.
12. Жена во бело
13. Копнеж по жена
14. Проклето копнеам по неа
15. Чувај се чувај
16. Синот на Каин
17. Зошто мораше да биде така.
18. Немаш сеќавања.
19. Облеката на времето
20. Попусто и залудно
21. Постојат ли сеуште солзи во твоите очи
22. Сојуз со Јудејци.
23. Маглите на Смрта.
24. Минато
24. Не е ова лага.
25. Сон за пустината
26. Монолог со тишината.
27. Сонлива дилема
28. Тагата го наплати својот данок.
29. Умира дел во мене.
30. Кој сум јас сега се прашувам
31. Огледало со две лица
32. Папсана Носталгија
33. Пурпурно утро
34. Помешана Симфонија без Крикови

- 35. Улицата на Непознатите
- 36. Искра
- 37. Последен Лет
- 38. Тагата го наплати својот данок.
- 39. Подарок
- 40. Време е за слава без алчност

Сребрени струни минуваа како ветар и засега за мене непознати
свезди поврзуваа,магично и малку со волшебство галаксија
правеа,а кога на поврат евеги ме опијануваа небаре сум набожен
грешник кој под сводот небесен клекнал и саде моли за некое си
утешение,ете,шепотеа непознатите гласови,ги распнуваме
молитвите секаде околу тебе,ги распнуваме зошто знаеме дека
си станал лут орел кој избега од гнилежот и се стремиш
повторни да се винеш кон височините каде ново седало знаеш и
ти те чека,таму етеја млада орлица како што си барал има .

Прво неделно

Чинодејствување

Седум пати.

Господарот на светлината еднаш ми рече
Ти си моја верна копија
Ти си име кое сеуште не го слушнале
Ти си искра која ќе пали многу огнови

Господарот на светлината повторно ми рече
Со животниот пламен на челото жиг ќе ти ставам
Ќе се родиш во грев
Ќе се прочистиш со смрта

За последен пат господарот на светлината ми рече
Во долината на солзите седум пати ќе одиш
Седум пати соголен до коска ќе бидеш
Седум пати мистерија ќе бидеш
И тогаш повторно секавањата ќе се родат.

Рече земјата

Рече земјата..време е тајните да ги откриеме
 Доаѓам од темнината...небеше вечната
 Сонцето ...реверите на антеријата ми ги опши
 Убавината и злото понизно клекнаа.

Во бездните свезди ли ќе паѓаат
 Усните на амфори ладни ќе се лепат
 Повреден љубовник агонија ќе го мори
 Кралица,ангел или сирена тажна стана.....

Не Орфеј не сум сега...Евридика не ја барам
 Пламенот на Хад ме прегори на мината полна месечина
 Кербер тажен остана..скеларот ме мрази сега знам
 За последен пат седум дена и седум ноќи тагував.

Сега не мислам дека сум странец во ноќта
 Недореченото,ќе биде речено и кажано
 Веќе не сум поет..не сум скитник по патишта празни
 Ја отворам картата на столот на вистината.

Моите 22 бели ружи сеуште цветаат во срцето
 Моите 22 жешки солзи бисери станаа
 И..затоа...Те молам...
 Не зборувај гласно за мене...мојата болка заспа засекогаш.

Ќе ти ја оставам мојата сенка...со маглите на сеќавањата да те следи
 До дворецот на љубовта ќе биде со тебе
 Сонувај искрено...таму....погребија достоинствено
 Така и таа ќе знае...дека не си ја изневерила...

Човек сум со свер во себе

Беше ладно и мрачно, во светот на мртвите души
Чекорев по аветните патеки
Нејасните силуети напати ме замајуваа
Го чувствуваа мојот допир, немаа тела

Сега останаа само сенка над стварноста
Времето не постои веќе за ним
Просторот го заменија со нејасни состојби
Станаа непозната празнина на вселената

Пред нив се ноќите со искушенија
Кутрите
Бегајќи од бездните, прегоруваат на сонцето
Во сопствени замки паѓаат.

Реката на чувства престана да тече
Не се прашувам повеќе, зошто мораме да се поделиме
Нашето време измина
Остана само сенка бледа која некогаш беше жива.

Веќе не е важно од што се изсидани соништата
Повторно во нив се крие и змијата и сверот
Со мечот во рака тајната формула ја кажувам
Ego sum micro quod via ex obscurum

Крикот на исчезнатите и изгубените одекнува
Заробени во минатотот се
Лудо сонуваа во светот на сенките
Без руменило во очите небото го гледаа.

Со малку пекол во себе
Ја прифаќам без страв смрта како дел од животот
Светот на поразените го оставам, и кажувам
Човек сум, со свер во себе кој низ урликот на животно тргнува.

Ќерката на Лилит

Некаде во полињата скаменети
Умираа розевите соништа
Тивко,со танцот на сомнежите.

Немоќта,во болката своја
Беше се свила крај стравот здивен
Ете демонско семе носеше тој.

Ги знаев и јас патишатата на спасот
Силуети беживотни ме задржаа
Неми,од оган страсен прегорени

Видов,таму,меѓу скаменетоста
Невеста лажна,со црн превез преку очите
Од Кербер стихови напишани кажуваше

Грам лажна љубов повторно ми понуди
Во тишината на душата измамата ја криеше
Грал со пелин бакнежи пред нозете остави.

За возврат побара само ружа црна да и подарам
Крај реката на соништата да ја оставела
Барем една ноќ да сонувала.

Ќерка сум на Лилит,рече низ смеа громогласна
Прастарата мајка
Низ илузијата своја ме вика.

На каменот ладен ружата ја оставив
Ако исчезнам со ветришата.не ме барај,кажав само
Уморен сум од темнината во срцето твое.

Ветришта мои немирни

Ветришта мои немирни
Ако ме барате денес да ми кажете
Дека сонцето сака да си игра со мене
Кажетему дека сум мртов
На собата ролетните ги спуштив
Мракот го продолжив
Така темнината ја направив подолга.

Ветришта мои немирни
Увото ваше залепетего на сидот ладен
Само слушајте што мрморам
Со усниве премрзнати

За една болка сум побогат
Во собата сум нем глас
Остарено дете со празни сништа
Преморен морнар кој нема сега море свое
Патник со карта во раце на кого возот веќе му замина
Празно срце кое чука од навика
Згужваните мисли во ракава ги држамж
Којзнае можеби идниот миг ќе ги газам луто и бесно
Демоните на осаменоста сега ликуваат
Со плугови невидливи во срцево ораат
Животот е веќе бесудбинско парче кое лебди во просторот
Сега за мене и Боговите станаа смртници
А јас смртник без Богови
Сега го започнав крајот без крај
И прашања си поставувам
Со одговори кој не се одговори
За денес е доста мој ветришта
Не сум жеден за нови утра
Но сепак ако сакате дојдете повторно
Во мракот по мирисот на спомените ќе ме познаете.

Матен Занес

Со некаков матен занес
Живеев под сенката на смрта
Сонував за рај,ми создадоа пекол
Додека коските ми ги глодаа
Безаби испосници.

Без претказание бев
И само тивко глаголев
Во гробот што ме чека ли
Ете тогаш ќе се простам од мракот
И нема да сонувам веќе.

Во ноќите што беа мои
Наморничавен од студ
Само гледав како се капе зрела месечина
Гледаќи
Под клепките ми лежеше замор.

Маѓосан и нем,ограден и оградисан
Пред наказание едно напати стоев
Без сила да паднам на колена
Се ослободував од земни гревови
Низ рев без да добиам милосрдие.

Жив и врел мрамор.

Ме обзеде со убавината, ме плени
Не видов тогаш
Беше жив и врел мрамор
Вешто го криеше наталожениот мрак
Во бесконечната ноќ ме повика
Така барем мислев
Не го распознав скрбот на лицето твое
Го покри со крик кој беше само слика на некоја твоја насмевка
Повикот за љубов го преобрази во примка од мраз и оков железен
Пред есенска свадба, оплодена беше
Не дочека пород тогај
Слушаш ли
Ревам јас со чиста крв на грешник каков што ме стори
Згрчен со патила над две сонца кои ги темнееш
И без да се прекрстам повторно ќе те видам
Јавач на подветнат јарец си станала.

Твој сум

Празен сум

Соништата ме испиле преку ноќ

Само некое ехо од некој далечен ден по малку ме мори

Од некого или од некоја не се сеќавам

Сум го избришал сеќавањето

Некое бледо сознание останало кога шепотев

Твој сум

Вечно твој,се колнам ,заколнисе и ти

Молчеше во сплет на грешни мисли и грешни соништа

Молчиш и сега

И повторно ме покрива сонот,не е сон

Се мачам обземен од вртоглавица на нејасни шумови

И најдалечните ликови и звуци од мојот живот

Немаат веќе обличие и значение

Сеедно ми е кога гледам сенка,или болскот,или ѕвезда

Од тоа не се умира,само се занемува

Празен сум

Соништата ме испилиле преку ноќ.

Две сенки

Две сенки од сенката на стемнетоста
 Безволно се обидуваа да му се вратам на минатото
 Во дните кои беа без сјај, безбели беа лажни
 Неодгатливи мисли тогај ги натиснуваа и во маглата се губеа
 Се скаменуваа
 Се расплинуваа со животот.

Кришум
 Маските ги вадеа и повторно некои чинодејствувања сторија
 И голи, танцот на русалките го заиграа
 Околу едноокиот Бог, кој пиеше од златен сад
 Го молвеа, јаваа на стап, породот го заборавија
 Го запустија.

Обете сме сега само заборавени сказанија, мрмореа
 Сонуваме за свои евангелија
 Лачот на соцето пред заод го изгубивме за навек
 Саде нови и нови стопани жедни и бедни за страст добиваме
 И замрсени мисли полни со неподобни вистини.

О, мил мој, прикрено поругание сега не разголува
 Избавине
 Повторно да мислат дека сме Богомилки
 Виорот на метежи ни стежнал, живееме во клобурци на страв
 Со болки во утробата, и загатливи шумови и диви ветришта.

О мил мој
 Сториго, нескротениот скитник, осамениот волк
 Нем јазик во мртва челуст покриена со темна пепел
 Сама сум, жена копнежлива по машка пот, машка дланка
 Чемреам крај неговиот гроб без солзи песната да му ја отпеам.

Побрзај поитај
 Времето се скаменува, запира
 На сите страни стапици и бездни смрдливи
 Побрзај поитај
 Времето се скаменува.

Вестители на судбината

Со неколку стари записи
Мислам беа вестители на судбината
Заспивав и станував пленик на кошмари.

Бегав во матни далечини
Во миговението на маѓијата
И испарував оставаќи зад себе човечка лушпа.

Се распрснував на три дела чинам тогаш
Станував талкач во невозможниот пекол
Безначајна ронка под свездите благородни
Јудеец кој имаше свој Бог и свои празници.

Во тие темни развиености душата беше зависна од луѓите
Сееше пустош и пепелиште, очајание и миговен страв
Стануваќи безгласно покорна во животот.

Некои кои во страста се давеа и тогаш и сега
Без исклучение посакуваа да ме проголтаат темните далечини
Да гнијам под урната земја од слепи војни.

Со неколку стари записи
Мислам беа вестители на судбината
Заспивав и станував пленик на кошмари

Виори во виор.

Некаде

Некаде во глобочините на душата се собраа

Виори во виор на секакви недоуменија

Помешани со одвеан заборавен сладострасен мирис на пот од жена.

Отспротива

Лежеше отпечатен страшниот суд на сите сквернавители

И етего

Голташе грутки воздух како непокајан черноризец

И кобеше и глаголеше со пена на устата

И мртов ќе копнеам по одмазда

Мене смрта ми беше предизвик, прерано ми подаде рака

Незнаете, и смрта е Божја зависност.

Живеев, со гревови триста и еден

Разблудени приврзаници на адот со вино ме поеа

Низ смеа или урлик зборови растеруваа

Воспоставители на нов ред сме.

Стојам мраморосан

Матни очи на жена ме мраморосуваат

Аште остана да кажам, злодеј небев

Како злодеј ме имаат.

Некаде

Некаде во глобочините на душата се собраа

Виори на виор на секакви недоуменија

Помешани со одвеан заборавен сладострасен мирис на пот на жена.

Жена во бело

Чекорам среде пустина,сам сум ете
Слушам како ветерот оди по бескрајниот хоризонт
Слушам како сонцето нежно ми пее песни
И чинам дека светот е само мој,за миг.

Покриен со превез од светли бои
Чекорам кон љубовта што мечта уште како дете ми беше
Многу волшебна и заносна,како во бајките летам на љубовни криља
Но овојпат во пустина каде никогаш не сум бил.

И некаде со виорот од емоции стретнав жена
Стоеше пред мене замотана во бело
Реков тивко,така срцето ми зборуваше
Криља имам скоро колку светот,сакам навистина сакам
Со тебе сонот да ми стане јаве секојдневно.

Копнеж по жена

Обземен од копнеж по жена
И мраморосан од злокобни миговенија
Јас,граматикот со претешка судбина
Се одрекувам од сите смртни искушенија.

Сатанаилскиот кикот во крвта
Ме тераше да ги ставам под јарем свездите
Водата да ја нурнам под сон
Недаваќи ми да молвам во секој час.

Носеше со татон подбивна смеа во себе
Додека гледав во привид како танцува гола жена
Која час беше триста летна старица
Час завиваше на полна месечина како грозомор.

Не помнам дали видов руса мома
Под спуштени клепки со виор во очите
Не помнам дали клекнав на колена и подадов рака
Уже верувам дека се недостапни и неодгатливи.

Во камените одаи на минатото
Свои игри играа некрстени и немиросани души
Ете,така станував плен на нечисти сили
Додека гавраните се собираа во јата.

Зарем никој,ама никој не може
Дали со маѓија или со тивка молитва да ми го врати мирот.
Повторно под суница како дете да поминам
Без ехото од некој далечен ден.

Обземен од копнеж по жена
Јас,граматикот со претешка судбина
Се сонив како седам во дом со огниште
Да му верувам ли на сонот
Или повторно да се одречам од сите смртни искушенија.

Проклето копнеам по неа

Под грамотното расо живее гладно машко месо
Гореше и гори во пламенот се виткаше
Ноќе бев грч на грев еден или два некогаш три
Проклето копнеам по неа.

Во копнежот создавам свое грешно евангелие
Бесцелно
Со врлина на занесеник со перцето си го копам срцето
Несвајќајќи го јадот дека сум бесилен роб.

Им се покорувам напати на тајните страсти
И со есенски крик
Во неспокојните есенски дни
Се притајувам во магла како соголена вејка
Без ниеден сведетел најчесто во пустата квечерина
Прашувајќи се
Каква ќе да е во некој суден ден
Кога грмушките на стравот ќе се закитат со нејзините солзи.

Обземен од копнежот по жена
Се обидував и се обидувам да се мразам самиот себеси
Обидувајќи се станав чемерен скитник по замрсени безначенија
Некој рече,ништожник сум,со бедно чинодејствие.

Како непрокопсаник барам прошка,а не умеам да се покајам
На секое исповедание се карам и со испосници
Знаејќи дека под грамотното расо живее гладно машко месо
Навистина проклето копнеам по неа.

ВТОРО НЕДЕЛНО

ЧИНОДЕЈСТВУВАЊЕ

(ПО ПАТОТ НА ДУШИТЕ ОДАМ,И ПОВТОРНО,И ПОВТОРНО НЕКАДЕ ВО НЕКОЈА НИШКА КАДЕ СЕ РАЃА СВЕТЛИНАТА ЗНАМ ЌЕ СЕ КАПАМ,НЕ ДА СЕ ПРЕРОДАМ,НЕ ДА СЕ ВОЗДИГНАМ,И ПОВТОРНО И ПОВТОРНО ПРЕД ОЛТАРОТ НА ЛЌУБОВТА ДА КЛЕКНАМ,БЛАГОСЛОВОТ ДА ГО ЗЕМАМ,НА ПЛЕЌИ ДА ГО НОСАМ,НЕ КАКО СИЗИФ,НЕ КАКО ТАНТАЛ СО УРЛИК ДА СКИТАМ,КАКО СМРТНИК КОЈ СМРТА ЈА ПОЧИТУВА КОЈ ЖИВОТОТ ГО САКА)

Чувај се чувај

Сенките наши се прегрнаа
Последното збогум да си го кажат
Едната храбро кажа
Чувај се чувај во студенилото мила моја
Другата роса од солзи пролеа

Цврсто прегрниме и силата моја земија
Нови бездни те чекаат
Нови измами ти се спремаат
Чувај се чувај во студенилото мила моја
Другата роса од солзи пролеа.

Молчи молчи ова е сопствениот пекол
Времето е само илузија една
Нашите тела сега се само сеќавање едно
Чувај се во студенилото мила моја
Другата роса од солзи пролеа

Нашето време измина,или илузијата заврши
Чувај се чувај во студенилото мила моја.

Синот на Каин

Умира делот во мене каде спомените ги чував
Остана некоја длабока смрдлива бездна
Смрадот сега и разумот го одвраќа да намине тука.

Срцето и чувствата во големата измама се удавија
Сега таму некој црн гавран со сласт се храни
Бесните диви нагони некое чудно пламено езеро палат.

Под црната карпа каде стојам веќе трет ден
Стариот Пагански дух се буди
Кон белата пустина патоказ поставува.

Ја чекам зората која можеби нова крв ќе роди
Од родот на Каин ли ќе биде
Само знам со седум огнени мечеви на појас ќе биди

.

Зошто мораше да биде така.

На стената што милениум запиша
Во руменилото се капам
Јас сум сега на исток,ти си на запад
Меѓу нас темни облаци

Во далечните пространства одекот на бакнежот се јавува
Од оние усни каде сега само скриен шепот се јавува
На четирите зида им го кажува
Доприми барем за последен пат.

На мојата месечина сеуште пишува
Те сакам моја мила
И повторно ветерот го молам да те помилува за мене
А јас повторувам...те сакам моја мила

Неможам со прстите да те помилувам
Од образите солзите да ти ги избришам
Од безброј прашања сите со ист почеток
Зошто мораше да биде така.

На стената што милениум запиша
Во руменилото се капам
Јас сум сега на исток,ти си на запад
Меѓу нас темни облаци

Немаш сеќавања.

Мојата љубов кон тебе, жено што си сега безимена
 Ја отплатив
 Со
 Триста жешки солзи на полноќ капнати
 Шестотини бигорни блокови
 Девестотини ока јадови.

И сега
 Мраморосан на плоштадот каде соништата се продаваат
 Стојам како кип горостасен
 Потпрен на две млади облачиња
 Во десната рака само една полумртва пеперутка стои
 Во левата малку страв остана.

Ти и не ме препознаваш
 Немам маска на мене, чудно, судбината не ми дала таков украс
 Облечен сум во руба со месечев сјај попрскана
 Потпрен и малку навален, малку замислен
 Со детски зборови заокружен сум
 Навистина не ме препознаваш
 Ти и никогаш не си ме видела

Немаш сеќавања
 Прератките мои имаа облик на срце
 Така е во светот мој
 Живееше и живееш во пространство каде лицемерите се
 И кога те сакав сеедно ти беше
 И сега сеедно тие
 Моите зборови врати од сништа беа
 Ти и никогаш несакаше да сонуваш
 Навистина
 Немаш сеќавања.

Облеката на времето

Те изгубив тебе,се добив себеси
 И со својата крв тогаш се потпишав
 На црн мраморен камен
 За крај ставив печат со црна боја
 Нема никогаш да го прочиташ тоа писмо
 Невидливо е во светлината
 Само одбрани го читаат во мракот
 И знаат дека ЈАС тогаш
 Ја затворив едната стварност,ја отворив за мене непознатата.
 Заминав во некоја крчма
 Се опив до бесвест со лошо вино
 Станав подлец со огнен меч
 Коцкар кој се коцкаше со неродените мигови
 Не се плашев од штотуку родените мисли
 Од светлината дрско крадев,во густот мрак се криев
 Станував глас кој со рик се огласува од бездните

Наречетого сето ова лага родена во лага
 Но јас сум сега некрунисан крал на измамата.

Копјето на мојата победа во секое тло го забодувам
 Градам кула Вавилонска,која на полноќ ја рушам
 Така времето го мерам
 Чекајќи да изминат илјада години,кога повторно ќе те стретнам
 Ти и тогаш ќе живееш,а јас ќе умрам
 Умирајќи ќе ја разбијам заблудата дека повторно за тебе ќе се родам
 И никогаш повеќе нема да ја носам облеката на времето

Попусто и залудно

Попусто и залудно

Те сакам и.....

Во тишината на ноќта....

Пробувам со солзите да ги избришам годините..

Попусто и залудно

Те сакам и...

Мислам дека маглата каде залутаа емоции измина

Но повторно сум бил во заблуда.

Попусто и залудно

Те сакам и...

Чекам некои непознати ветрови да дувнат,однекаде

Да ги воскреснат и затворат сите бездни помеѓу нас....

Попусто и залудно.

Постојат ли сеуште солзи во твоите очи

Постојат ли сеуште солзи во твоите очи
Солзи со кој можам да се опијам
Толку силно,да ме држат пијан до последниот миг.

Да не го изговорам последниот збор
Збогум
Јас не реков,сведок ми е месечината која плаче со мене.

Мрачни се овие простори на празната надеж
Насакаде тука ги расфрлам моите зборови за тебе
Како пораки скриени се,само времето знае да ги дешифрира.

Светот и времето овде во долината на несостварени сништа го нема
Само судбината која во раце ја носам,и името твое го шепотам
Се прашувам,постојат ли сеуште солзи во твоите очи.

Сојуз со Јудејци.

Се здружив со јудејци.ете тие песји синови
 Во трите некрстени и неплодни денови
 Безбели и јас некој сојуз да сторам
 Вмигот тој кога слава чудна сторивме,на полноќ беше
 Блуд блуд се стори во душава моја
 Нема да ви раскажам за сите полноќни чудесии
 Некои ќе речат дека грозомори сме биле

Со крик молев
 На клада од стогодишни дабје ставетеме
 Телото изгоретемиго
 Нека со телоти изгори и ова проклето перо
 Несакам катаден да глаголам на пергаменти.

Ги молев повторно
 Огнен меч земете вие мои браќа по тага и блуд
 Очиве ископајтемиги
 Обилна гозба на гавраните одтспротива што стојат направете им
 Знам луѓе бездушни сте,така гнездото мое нема да го гледам.

Несакам веќе елегии мрачни за вас да раѓам
 Навистина сторете клада вискока колку кула вавилонска
 Навистина меч огнен земете
 Пепел сторете и во пепелта мене оставетеме
 Ветерот ,незнаете ќе ме разнесе.

Маглите на Смрта.

Со распливнат страв во очите
Без сон и со скрб
Дојдов кај тебе
Ете уже мислам ги познаваш ѕвездите.

Незнаеш
Се креваат маглите на смрта
И пред сонцето јато од гаврани танцуваат
Со лелек божемен до небеса.

Она што некогаш не го откри
Го шепотиш со страв
На Живописец, изгубен син
Пород му украдов со воскреснати давеници.

Над него месечина оставив
Безгласен набожник во заточение го сторив
Со невидлива пајажина од измислено вретено нека преде
И, како осамен кесар нека ткае во магли и облаци.

Со риза пожолтена ноќе јаваш на призраченија
Ганимед крај тебе казнува уште двајца
Се скрбиш и пееш лажно горда
Редот во безредие некаго нека умира.

Со распливнат страв во очите
Без сон и со скрб
Дојдов кај тебе
Ете уже мислам ги познаваш ѕвездите.

Минато

Ќе те пуштам во една немирна и бурна река да пловиш
Каде брановите некогаш се ладни
Некогаш се со мигови кратки и со привид исполнети
Ќе те пуштам во една река која се влива во заливот на Заборавот.

Кога некој бесен бран ќе те крши
На сто, на илјада парчиња, јас нема да викам по моите ветришта да го
смират
Кога некој зрак на светлината повторно родена во привидот
Ќе те гори по кожата, по усните, по рацете
И ден и два и пет, јас нема да барам од сенките на Јаворите да ти
помогнат.

Ќе те оставам во реката да те носи кај заборавот
Беше врата на свет кој веќе го нема
Врата која сега се вика со еден збор
Минато

Не е ова лага.

Ја облекувам најблескавата Антерија на мене

Не е ова лага

Лага е патеката по која ќе одам.

Најубавите зборови на неа ги посипувам

Запознав бледа иднина,но барем нема камено срце

Незнам дали моето сеуште чука.

Спомените ги оставив крај бездната смрдлива

Глутница од волци се собраа да се сладат

Предводникот најсреќен беше.

Гревовите во пајажина леплива ги заплеткав

Така узнав дека и јас сум грешник непокајан

На криците ноќни што душата ги пушташе им завртив грб.

Заминувам без солзи и насмевка

Несакам денес ништо да чувствувам

Ја облекувам најблескавата антерија на мене.

Сон за пустината

Не, не го барам погледот твој, само ете така занесено им пркосам на ветриштава што дуваат под прозорот твој, сакаат да измамат некоја солза сокриена, и јас самиот не знам дали остана веќе...

Не, не ги барам усните твои со мислите мои, не претрчувам така лесно веќе по правливата улица, чекорите мои со олово се обложени, стана недопирлива и недостижна, а јас преморен скитник кој во мракот на населбата се крие.

Вечерва ќе бидам само глува тишина која заспива без допирот твој, кога некаде кај полноќ исплашено ќе се пробудам, ќе танцувам со сенките кои личат на мене.

Некаде во мугрите кога новата пурпурна зора ќе се роди, ќе станам перница на некој твој заборавен сон, или можеби отфрлен во кој си ги скрила твоите солзи...и со тие солзи малку ќе бидам среќен, бидејќи ќе го гледам отсјајот на твојот лик.

Со најнежните мисли сега патувам по крвотокот, како ветар и дожд во секоја капка те оставам, а потоа јас ќе заминам во животото како скитник со замрзнат поглед кој само сонува за пустината.

Монолог со тишината.

Го слушам звукот на чекорите како одзвонуваат некаде во некој ходник на времето каде надежта остана скршена на половина,и се прашувам дали чекорите одеа во твојата преградка,или бегаа од спомените.

Повеќе не пишувам,навистина,не сум хроничар на случени или неслучени настани...станав само пасивен слушател на ехото.

Непотребен сум во твоите простори,мојот тажен или како што милуваш сега низ смеа додека ги забавуваш своите нови пријатели да кажеш,патетичен поглед повеќе ќе те иритира,затоа ги одбегнувам тие пространи савани каде твојата слобода царува.

Не сум лицемер,и никогаш не сум знаел да ја играм таа игра,и токму затоа на вратата од онаа есен кога времето застана да оди,го оставам истиот онај печат со кој ја запечатив Љубовта,којзнае можеби и ти некој ден ќе посакаш тоа да го направиш,така ќе биде најдобро Љубовта да ја погребеме безболно.

Сега,сега и перото веќе не е отровно,одвреме по некоја засушена капка ќе капне од онај стар отров,но тоа се само слаби концентрации,без никаков ефект.

Го сакаш предизвикот,но не го поднесуваш поразот.но...сепак победисе себеси за да ме победиш мене....

Несакам никогаш во твоите очи да ја видам тагата..ако тоа се случи,ќе го видам мојот скриен отсјај...

Празнината која како да ми е судбина,одвреме навреме по некои очи ќе ја исполнат,бледи и без сјај,кој неправат никаков немир во моето тело,ги одминувам ,не,подобро е да кажам дрско ги отфрлам.

Ме нарече кукавица,но повеќе мислам дека токму твоето студенило ме стори да станам таков,се плашам вистински да ти пријадам,премногу се ладни и оштри тие твои зборови со кој ја параше мојата душа.

Сега додека песочниот часовник во кој се сместени сите животни зрнца полека истекува,истекуваат и минутите на разочарување,ветриштата на немирот веќе се смируваат,со тие немири заминуваат и последните твои насмевки кои ги паметам.

Во последниот мирис од егејот на кој седевме заедно некаде во отсјајот на месечината и завет си дадовме дека во преградка ќе ја дочекаме вечноста,ги изговарам сега во оваа самотија зборовите....само смрта ќе не раздели....

Ја преминува сега улицата на заборавот,и на другата страна од тротоарот,ќе ги оставам последните сеќавања да скапат или да се исушат ,сеедно ми е....

Направиго твојот последен чекор...зачекори во твојата судбина...зачекори со твои чекори,оставиги туѓите совети.....го сакаш предизвикот,а не поразот...

На патот до небото

Никој нема да забележи дека патувам

А ти

Како клетва фрлена во моето срце

Остануваш засекогаш.

Гледам навистина во небото

Ја чувствувам постелата на ангелското крило

Гледам навистина во земјата

Го чувствувам мирисот на свежа земја

Сонлива дилема

Ги сонував облаците каде безгрижно шеташе
Мирисаа на зрели вишни
Ги сонував облаците каде волшебено се смееше
Со громовите наивно си играше.

Јас
Како уморен глас на стара љубов само шепотев
Низ густата белина се губам
Овде ни сонцето неможе да владее.

Не е ова од виното
Којзнае, повеќе од врелината на срцето
Насмевка, допир, преградка

Ги сонував облаците каде безгрижно шеташе
Мирисаа на една мала дилема
Зарем погрешно сонувам
Или повторно сум во туѓ сон.

Тагата го наплати својот данок.

Не плачи веќе,јас не сум заплакал три дни
Тагатата го наплати својот данок
Проронавме по милион и двеста солзи
Нема да бидеш сама ќе оставам одсјај од моите очи.

Последната пеперутка што живее во мене
Некаде во близина на срцето е да знаеш
Со твоето име ќе ја наречам
Кога со крилцата ќе игра,јас ќе се смеам.

Во длабочината на ноќта две сенки сме сега
Сами,на отсјајот од месечината играме
Симфонијата на тивките крикови одекнува
Паметиме додека смрта не не раздели.

Ќе те чекам во истиот миг на моите сеќавања
Те стретнав во блесокот
Те молам не плачи веќе,јас не заплавав три дни
Тагата го наплати својот данок.

Умира дел во мене.

Три орли женки беа
Мрачното небо на моите сништа го надлетуваа
И во летот силно гракаа

Донесија тагата твоја
Ете тука на брегот крај врбата тажна
Оставија покрај каменот белутрак
Ја чека нејзината веќе три дни
Нека се плодат двете
Ако се роди копице чудно
Ќе знаеш засекогаш дека те мрази
Ќе знае дека ја мразиш

Повторно силно со писок загракаа
Небаре некое мртвило најавуваа
Незнам дали само кобеа

И сите ќе станат против тебе
Блудот,развратот ќе го кријат така
И сега гледаш
Себичноста нивна е безгранична
И верата празна.

Ќе те убијат лажговци со подлоста своја
И лажна Богомилка со тажна песна
Да те нема,и како Поет и како Човек
Ќе те убие оној,или онаа
Која сега моли за светот,и за себе
Не гледаш,темнината во себе ја крие

Во борбата на свесното и несвесното
Принуден сум да глумам дека верувам
Од друга страна го криеш потсмевот
Глумиш невина светица,знам што зборуваш
Исто како орлиците на небото
Зборовите веќе не ми значат ништо
Усните те издаваат веќе

Познат ми е веќе речникот тој.
 Твоето предавство беше твоја најголема победа.
 Над себе или над илузијата твоја.
 Насмевнисе и ти
 Суптиланата маска е твојот мамец
 Што би било само се прашувам напати
 Вистината да избие наеднаш
 Ќе бидеш само предмет туѓ
 Прекриена со некоја женственост од кожа лита.
 Лажна моралистка со отровни стрели

Руменилото на зората некаде се раѓа
 Одвоените светови веќе не постојат
 Со волчји поглед и раце на разбојник
 Крадам сега само некој залутан миг
 Денот сега е само сурова дивина
 Ноќта е без потполен мрак или е само обрасната џунгла
 Стигнав со млакоста во цивилиација
 И совет на заборавен скитник
 Да го добиеш светот мораш да се скриеш себеси
 Од себе во твојата самотија

Црн Гавране на Вистината
 Рашириги твоите криља и симнисе од светот на несвесното
 Религијата со блуд исполнета исколваја
 Заријги клунот во јетрата моја
 Отвори ги така мрачните ходници
 Црната крв нека истече
 Отровното цвеќе нека овене
 Безбожниот храм разурни го
 Умира дел во мене
 Седум свеќи во круг палат некаде
 Смрзната земја за мене ја грејат.
 Со силите на пеколот играат
 Умира дел во мене
 Низ некој шепот само кажувам
 За последен пат бакнежот подарими го
 Нека Умира со делот од мене.

Кој сум јас сега се прашувам

Кој сум јас сега се прашувам
 Колку вреди сега мојот збор, каде ли оди мојата мисла
 Глумам пред огледалото на вистината, земам што сега ми нудат.

Бевме тројца, опиени со лошо вино
 Се коцкавме со времето, подлеци не нарекоа
 На Адам главата ја држевме, од змијата бегавме
 Со пламени јазици глаголевме по Агорите.

Светлоста не хранеше, ја трошевме немилосрдно
 Станавме дел од лагата, како привиди живеевме
 Еднаш бевме свети, еднаш зли и валкани синови.

Јас не кријам, кулата што ја градев ќе ја рушам сверски
 Тој не се страми, пеколот ќе го распали, да клоцоти деноноќно
 Таа ќе се појави во темен мантил, небото за ќерка да ја прогласи.

Илајада години се дружевме
 Љубовта на пазари со животи ја менувавме
 Со гревови и болка ја отплаќавме.

Некои мислеа Ангели сме
 Копјето на Правдината го носевме
 Одата за седмиот печат секојдневно ја пееме.

Господарот ни рече, вие сте привид во привид родени
 Прашина ситна во светот каде мракот царува
 И на исток и на запад со ветерот се расејувате.

Во далечните пространства сеќавањата не милуваа
 Со блесокот на месечината се капевме
 Од радоста земавме на тагата по три пати и плаќавме.

Во длабочината на ноќта темна ладна и превртлива
 На север без солзи се разделивме
 Со илјада скриени пораки заминавме, збогум не си кажавме

.

Огледало со две лица

Гласот ми стана тивок и придушен.
 Се изгубив себеси шепотеќи
 Ќе се удавам во океанот на миговите што се раѓаат
 Грев ли беше што сакав искрено

Смешкаќи се продолжувам
 И на смрта напати и се насмевнувам
 Те имам во мене како болка тивка
 Не те проколнувам со ова

Најдов едно огледало,со две лица беше
 Незнам дали го изгуби ти
 Или е парче од твојата душа
 Можеби е само одраз на твојот лик

И нему му се насмевнав
 Погледнав повторно и малку воздивнав
 Посакав едниот лик наутро да го гледам
 Другиот пред полноќ,кога сонот бега во бездните.

Во едниот лик си насмевка
 Во другиот си солза
 Од полноќ до изгресонце во огледалото се всели душата и стравот
 До полноќта си само крута , груба и зла.

Зошто раскажувам кога е само историја мртва
 Крајот го знам
 Излегуваш ладна без сјај во очите
 Мирисот на страста го носиш на некоја постела.

Пс...денес купив само една црвена ружа,поводот веќе беше само
 спомен,ја пуштив во водите на реката,и по капките испратив порака на
 морето...неспокојот со оваа убавина смириго.....песнава не е со посвета на
 личност...денов знам веќе нема никакво значение за мене,но сепак ќе ја
 посветам на белината што измина.

Папсана Носталгија

Папсана,преморена
Со грам живот во себе ја стретнав носталгијата
Благ наклон од почит сторив кон неа
Без пркост или злоба во погледот
Кажав Добравечер
Беше блиску полноќ.

Човек незаборав сум зарем не знаеше
Не сум мртов
Ми пак од крвотокот можам да те искорнам
Веќе не шепотам празни зборови
Ги собрав сите соништа во торба стара
На скитник еден му ги дадов

Утре е Пагански Празник
Голем оган на ледина ќе палат
По жар со голи нозе во мракот ќе одат
И сите спомени потоа ќе ги горат
Пожолтените страници на дневникот ги зедев
На оганот ќе ги подарам
Жртва нека бидат за моето ново утре.

Пурпурно утро

Бевме две пепрутки на Божјиот цвет
Благословени да бидеме
Две тела во вечна душа како целина.

Не прашувај зошто, не прашувам зошто
Не кажувај затоа, не кажувам затоа
Само запиши, само ќе запишам.

Од вечноста сега остана
Стар споменар со прав прекриен
И две изгубени лити сенки.

Те канам во третото неродено утро
Во пурпурноста да се искапиме
И од спомените да се простиме.

Без ниедна шарена лага
Ќе седнине на брегот
Новите почетоци да ги дочекаме

Да не бидеме
Осамени дрва што ветерот ќе ги крши
Громот ќе ги пали.

Или пак осамени жбунови
Во бескрајната осамена тишина
Празни, без надеж, без вера, без зборови.

Навистина
Те канам во третото неродено утро
Од спомените да се простиме.

Помешана Симфонија без Крикови

Светлината со Благослов наградува
 Со меч огнен вооружува
 Низ благодет безброен провлекува
 И Зборува,Тргни
 Тргни витезу на Светлината
 Утробата трула и полна стравови отворија
 На ветриштата оставија
 Гледај со своите очи
 Себеси се спозна
 Сега себеси надминисе

Лагата згазија
 Сега знаеш се е околу лага
 Не верувај веќе така лесно
 Курва валкана е
 Оганот го украде,сјајната искра во срце ја згасна
 Клечеше на колена
 Небото го гледаше со раширени раце
 Вчера тоа беше
 Лажни молитви кажуваше.

Искушение последно пројде
 Ги виде затворите човечки со коски заградени
 Смрта со болката љубов водеше
 И три животи претходни умираше
 Свирепо,со празни зборови војуваше

Седум шуплини во срцето виде
 Со оганот на страста беа исполнети
 Небеше,не беше ова срце чисто промрмори
 Во сопствениот пекол беше,Егото го растеше брзо
 Со слепци од Седум **Блудници** задоени одеше

О,каде ли извика
 О ,кога ли низ немоста проговори
 Долината на солзи ја поминав
 Со бреме од дни празни

Илузијата ја победив
 Сега за другите не се грижам
 Тие така лажовно туѓата смрт ја гледаат
 Својата така ја оплакуваат.

Насмевка на лажна Богомилка виде
 Без одразот на вистината беше
 И без црта на болка на себе
 Исполнета со желби тајни
 Страсти,страсти похотни беа тоа
 За блуд страшен со мракот покриен.

Шум шепот низ вода чиста бликна,рикна
 Не го валка човекот,тоа што во устата влегува
 Туку,туку тоа што од неа излегува.
 Глаголеше чудак еден,и ти го слушна
 Јас сум господарот на бездните смрдливи
 Тука вешто ги владеам сите тајни што не се за човек
 Стапици вешти од заблуди им поставувам
 Сега моите мисли знаат дека сум роден веќе.

Никаде светлината не ја гледам
 Просјакот за лажна љубов повторно моли
 Од темнинава на ликови распослани
 викав ли,каде да ја најдам
 Кули вавилонски всрца и се подигнати
 Јас
 Сега само јас,којзнае утре можеби и друг
 Првата Тајна Света голема и вечна ја узнав веќе
 Секој во себе ја носи вечната вистина
 Семка располда е тоа
 Секој е раѓање и смрт
 Секој е се и ништо
 Секој е создател на уништеното
 Секој е вечност,наречетого Бог.

Улицата на Непознатите

Се будам повторно во улицата на непознатите
Неповикан шетам по тротоарот
Се радувам на некои туѓинци кои се смеат
Којзнае за што
Некаде на некој календар што виси
Ми се чини дека видов познат датум
Или можеби повторно гледам некоја фатаморгана

Небеше со црвено обележан
Не се сеќавам добро зошто би ми бил важен
Дали тоа што знам дека осмицата е вечност
Или единицата нов почеток

Погледнувам преку мостот
Некои го викаат преминот на лудите
Знам дека не постојат вештерки
Знам дека дење не шетаат вампири стари
Се прашувам зошто уште немир ме мори
кога мостот не сум го минал.

Искра

Понесија оваа моја песна
крај реката под тажната врба
ако си заборавила, каде е
ехото на мојата солза ќе те однеси
отсјајот во брановите на мојот лик ќе те пречека.
Таму
во таа тишина заедно плачете со дождот
јас ќе останам под мостот, заедно со надежта
тивка молитва ќе кажуваме
пред хоризонтот непрегледен
навистина неплачам
само ја гаснам светлината во моите очи.

Во мракот со сенките искрата ја барам
понекогаш, танцувам сам со себе
бледилото ракоплеска, ветерот со фиук свира
месечината тажно се насмевнува
мислам поттик очаен така ми дава.
Незнам што е тага, но телото во тој ритам игра
само земјата црна се радува
допирот на босите нозе ја галат
ги кријам солзите
несакам никој да ги види
со фенерот стар го чекаме утрото
нови лица да видиме, мала насмевка да земеме.

Последен Лет

Во темнава пештера, каде завчера бев фрлен од твоето збогум, со последниот жив сон ете сега легнувам да заспиам, знам низ процепот додека паѓав трулеш слама собирав, некои тревки со чуден мирис и по некоја гранка за млак оган, мислев дека малку земја ќе почувствувам, но само леплива кал која се лепи по телово така лакомо, но сепак преморените очни капаци ме натераа да ги затворам, главата ја навалив на сноп од суви ружи фрлени којзнае од кого и за што.

Некоја креатура до мене стои, јас мислам дека е демон, но тој низ смеата ми кажува дека е само мојата слепа доверба, се смее така грозничаво што ги затворам ушите од болката која ми ја задава, викам низ процепите на грлото да престане овој сон, но само мотивација поголема е тоа за него, низ смеата процеди само неколку зборови.

-не бегај од мене, ти си тој што ме содаде, јас сум твоја креација, не можеш да ме избркаш.

Ја завртив главата со надеш дека на другата страна нема да го слушам или пак гледам, а таму проклетницата со своето студенило ме прегрна, ме стегна толку силно околу срцето, што мислев дека ќе го здружи на сто парчиња, со грчот на лицето ја погледнав право во очите крвјосани надевајќи се дека милост ќе покажи, попусто, стегаше се посилено и посилено без намера да покаже и грам милост, сега знам дека Љубовта знае да биде и немилосрдан, груба и жедна за крв, за болка и страдање, Љубовта на која толку пати наивно и се поклонувал правејќи покорни наклони, ја воздигнувал до небеса, штитејќи ја од сите бури кои ја шибаа немилосрдно, љубовта сега само наивно се насмеа и уште понаивно ми одговори

-ти си тој кој така великодушно ми ја отвори вратата на твоето срце, ми го подари и сега не крикнувај, никогаш и не ме погледна добро, не ја погледна мојата лажна блескавост никогаш не сакаше да поверуваш дека покрај вистинската има и лажна.

Го стегна срцето дробеќиго на милон парчиња правеќи го прав и пепел.

Од пепелта се издигна сенката која само се поклони пред мене кажуваќи го мирно својот монолог

-јас сум наивноста,најверниот придружник на лажната љубов,не се лути што очите затворени ти ги држев толку години,сега кога можеш да гледаш со своите очи погледнија добро лажната љубов мојата господарка колку е добро нахранете,ти благодарам што и мене никогаш не ме остави гладна-се поклони повторно покорно и замина по својата господарка,носеќи го моето срце во рацете од кои капеа последните капки крв.

Со дупка во градите мислев дека барем кога ќе дојде денот низ процепите на карпите ќе видам некоја патека макар тесна да се проврам кон светлина.но и тоа го немаше,само ехото ми кажа да се припремам за последниот

лет.

Тагата го наплати својот данок.

Не плачи веќе,јас не сум заплакал три дни
Тагатата го наплати својот данок
Проронавме по милион и двеста солзи
Нема да бидеш сама ќе оставам одсјај од моите очи.

Последната пеперутка што живее во мене
Некаде во близина на срцето е да знаеш
Со твоето име ќе ја наречам
Кога со крилцата ќе игра,јас ќе се смеам.

Во длабочината на ноќта две сенки сме сега
Сами,на отсјајот од месечината играме
Симфонијата на тивките крикови одекнува
Паметиме додека смрта не не раздели.

Ќе те чекам во истиот миг на моите сеќавања
Те стретнав во блесокот
Те молам не плачи веќе,јас не заплавав три дни
Тагата го наплати својот данок.

Подарок

Ти ги подарувам моите зборови,и се прашувам самиот себеси како на светот да му објаснам дека се случи љубовта помеѓу нас.како да им објаснам дека страста небеше таа која не водеше,зарем навистина никогаш не разбра дека и сега живееш во мене,во секоја капка крв што така брзо ита низ вените,кога и со мислата ќе го споменам твоето име,тие весело подрипнуваат небаре се мали деца и го забрзуваат својот тек...па да одвреме навреме и јас самиот се фаќав во стапицата на сопствените емоции,ќе вдишев така тогаш голема количина на воздух,и во некоја честичка повторно ќе го почувсував твоето присуство.знам,истиот парфем го користиш,а тој,дел се лепи на тебе,а дел оди во етерот,ете токму етерот е мојот свет каде те барам,и од тој бескраен етер,те чувствувам.

Но стварноста е доста сурова,осакатен од твојата болка,како евнух шетам во ограничениот простор,веќе сомнежите ги исфрлив,надежите го закопав,и сега само со етерот разговарам,љубоморно секој атом на мирис што ќе го почувствувам лакомо го земам и го складирам некаде во мојата потсвест...таа е помоќна од оваа превртила свест..еден ден кога години ќе ти дозволат,можеби тогаш ќе разбереш за мојата љубов кон тебе...и тогаш во тое твое разбирање,ќе ја видиш смислата на моето постоење...ете тогаш,тогаш ќе видиш дека не сум лудак кој само се восхитува на месечевата убавина,лудак кој се радува на секое твое трепнување со очите,лудак кој се смее трипати повеќе на секоја твоја насмевка...

Знаеш.моја музо...го обликувам твојот облик секој ден ,незнам вчера беше убава...но сепак денес имам едно чувство кое ете спиеело некаде во некој дел во мене,та утрово се разбуди,и ми кажа дека денес ќе те обликуваме поубава од вчера....несакам да бидеш совршена...ако навистина станеш совршена тогаш ќе бидеш кип бел на кој ќе се восхитуваат сите...

Време е за слава без алчност

Гладните ноќи ги ставив под каменот црн
Ете така ја поминав меѓата на злото
И кобната реликвија ја оставив во дивината
Простете ми
Но веќе околу мене не ги гледам глутниците на смрта
Сон, беше само сон, со млака утеха си зборувам
Ја измивам од себе реата на пеколот
И без солзи и без липање
За последен пат го гледам пепелот на мртвиот дом.

Не се морничавете
Ноќва е млада месечина
Новиот круг го цртам на земјата
Во кругот ја најдов новата светлина
Молвам, молвам тивко, молвам најтивко
Благословете ме за да ги допрам свездите
Сеќавањата замене сега се свет чин
Глагоам....
Време е за слава без алчност
Така најдобро ќе се надраснам себеси.

Рецензија

Во еден потполен хаос, зачинет со џагор од разбранувана гужва сведокот на нередот исцртува мал ограничен простор каде на неразбирливите гласови не им е дозволен пристап. Повлечен е во свет на тишина. Тишина на спокојт, тишина на тагата, уморот или одморот, тишина на загубата.

Заробеник на сопствените чувства и болни мисли кои ко ножови го сечат и апсолутниот мир, се навикнува на рани што никогаш не зацелуваат, соочувајќи се со маки при преминот од зуење на ушите во зуење на совеста и повторно излегува трпејќи го спротивното.

Но, кога ќе изгуби некој, тоа остава празнина во која што таа изгубена личност некогаш била и ниту една свеќа, ниту една молитва не може да го смени тоа, затоа што на крајот се што останува е камена плоча со врежан ден на едно раѓањ и едно умирање и недофатливи спомени.

Сепак надежта како вечен сопатник и недогорлив жар го поттикнува кон продолжување и поддржување на тој/тие свет/светови. Да, ќе речат некои, тоа прави да се чувствуваат подобро. Но за колку? За минута, ден? И не прави некоја голема разлика, бидејќи личноста веќе ја нема и тоа е непобитен факт против кој се обидува да најде аргументи, а секој во корист на фактот го одбива и гони, бидејќи е неприродно и несфатливо да се помири со него.

Всушност болката, барем онаа апстрактната никогаш не исчезнува, ами на неа се навикнуваме и кога би ни било понудено да ја отстраниме одеднаш веројатно би одбиле бидејќи тоа навестува нов процес на навикнување на нешто ново.

Секој сведок на овие вртоглави вртолози различно се помирува со живеење во свет на загуба, а и добивка. Некои и

не се помируваат. Но најлошото нешто што може да се направи и кое најмногу би ја отежнало ситуацијата е избегнување и негирање на она што веќе го знаеме.

И самиот Чернодримски го опишува ехото како единствено нешто кое се добива кога се бара неприсутен дел на реалноста, а кога најпосле ќе се сфати тоа, потсвеста реагира кажувајќи ја суровата вистина,заборав на личноста.

Галабов Владимир

Кратка Биографија

Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците. Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од

Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Галабов Владимир

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- Скрбот како Утеха

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Скрбот како Утеха 2011 година 58 страни

ISBN-10 608-4778-52-6

ISBN-13 978-608-4778-52-3

EAN 9786084778523

.

